

„Když se budeme starat o Boží vůli, ostatní starosti nám odpadnou...“

Edita Steinová (sv. Terezie Benedikta od Kříže); z knihy 365 dní s mystiky Karmelu

Téma čísla:
Náhoda nebo Boží řízení?

Milí čtenáři farního občasníku,

otázka „proč“ provází každého člověka už od dětských let. Na některé nejasnosti však hledáme odpověď dlouho a bezvýsledně, což nás může i trápit. Život ovšem nenabízí jen snadná řešení. A tak těžko můžeme očekávat, že najdeme uspokojivé rozuzlení všeho, co se děje kolem nás, podobně jako jsme to kdysi dokázali díky oblíbené knize s názvem Už vím proč.

Na rozdíl od stromečku hrací kostky k vánočním motivům rozhodně nepatří. Na titulní stranu se dostaly proto, že symbolizují náhodu a zároveň odkazují na Štědrý den. Ještě nevíte jak? To jistě odhalíte, když se zahledíte na puntíky na horních stranách.

Co je ještě dílem náhody a za čím lze spatřovat Boží řízení? Na tuto otázku nedokázali odpovědět slovní teologové a ambice „udělat v tom jasno“ rozhodně nemá ani toto číslo farního občasníku. Při vědomí toho, že každý člověk má svobodnou vůli a může se rozhodnout tak či onak, chce jen na několika příbězích všedního dne ukázat, že něco zkrátka nemusí být samo sebou.

Požehnané Vánoce vám přeje
redakční tým Setkání

Milí čtenáři, děkujeme za četné ústní i písemné ohlasy na minulé číslo Setkání věnované otci Kolářkovi. Ozvalo se vás opravdu hodně, což redakční tým nejen potěšilo, ale zároveň naplnilo naději, že tento bystrcký rodák zůstává v našich vzpomínkách.

Vzpomínky, které (ne)odvál čas

SCHODY

Zažila jsem dost podivuhodných situací a o jednu se s vámi podělím. Ještě za totality jsme jezdili pomáhat opravovat kostely a kaple v okolí Vranovské přehrady. Jednou jsme si povídali u kostela ve Vranově nad Dyjí a dívali jsme se, jak jsou prošlapané schody do kostela a před oltářem. Byl tam starý pan kameník a říkal, že kdyby měl materiál, tak by schody opravil.

Netrvalo dlouho a procházela jsem z náměstí Svobody Zámečnickou ulicí na Pekařskou do ateliéru sochaře Vaňka (od kterého máme i u nás úžasnou sochu sv. Jana Bosca a ještě víc věcí v kostele). Byli jsme přátelé. Jak tak procházím kolem kostela sv. Michala, vidím, že vyměňují schody, které byly také hodně prošlapané, ale uprostřed byly ještě dost široké. Skoro se mi zastavilo srdce. K Vaňkovi jsem doletěla bez dechu, a když jsem mu řekla, jak by se hodily ke kostelu ve Vranově, hned zavřel dveře a šli jsme k památkářům, kteří schody opravovali. Zrovna také restaurovali zámek, který se

tyčí na protějším břehu Dyje, naproti kostelu ve Vranově nad Dyjí.

Druhý den jeli s materiálem na zámek a už měli naložené i schody na autě s jeřábem. A za pár hodin složili schody u kostela. To bylo radosti, Matka Boží se postarala. Potom ještě restaurátoři slíbili, že po pracovní době opraví i krásný kostel uvnitř, stejně krásný jako zámek. Tak jsme rychle postavili v kostele lešení a zá-zrak byl dokonalý.

Tak zvažte sami, kdybych šla o den později, možná o půl dne, schody u Michala už mohly být někde na skládce. Bůh řídí všechno, ani nečeká, až poprosíme, ale to neznamená, že prosit a děkovat nemáme, ba naopak. Hned jak ráno procitneme, prosme Ducha svatého.

Náhoda existuje proto, aby Bůh mohl zůstat v anonymitě.

-MŠ-

Svědectví pastýřovo

*Chlad byl již, has oheň u salaše
jen bystrý pes tu střežil stádo naše
já v plášti zahalen a několik druhů
dřímotou kol ohně seděli jsme v kruhu*

*Tu náhle oheň vzplál a větru svist
i zář kol podivná a jsem si jist
hlas vzdálený jak tiše zašeptal
co událo se u betlémských skal*

*Kdos zrodil se tam, chud a nevinný
na slámě spí teď v chladné jeskyni,
trub nebeských se vznáší ozvěny
jak Láskou Boží svět je spasený*

*V paláci královském, z doslechu jen vím,
se zloba strhla nad tím zrozením*

*sám Herodes na lůžku s baldachýnem
za zpěvu děv, vzácným zpit již vínem*

*hned rozkaz dal, oči mu rudě plály,
vojsko ať olejem namaže svaly,
též zbraně ostří se, v pravý aby čas
dar Lásky čisté vyzval na zápas*

*Lid dobré vůle více že má citu,
pak rodině té pomoh do úkrytu
že činem lidským nezaset ten plod
kdo přijme jej, neklesá do temnot*

*Sám, ač poutník za tím velkým ránem
v jeskyni co poklek s mléka džbánem,
mé svědectví jen nevzletný má styl
Odpust', vždyť já jen prostý pastýř byl*

(J. C.)

Nic není náhoda...

Zpětný pohled na můj život mi dává jasnou odpověď, že nic v životě není náhoda. Nebyla jsem to jen já a moje okolí, co mi pomohlo v mé nerozhodnosti a nejasnosti, co dál... Byl to právě Bůh, kdo mi ukázal správný směr, věcem dal řád a vše načasoval. Když se ohlížím zpět, vidím mozaiku, která do sebe krásně zapadá. Co jsem tenkrát považovala za špatné, se po letech jeví jako to „nej ...“. Jsem přesvědčena, že každá situace, událost i zkouška má smysl a taky svůj čas. Záleží na našem přístupu, psychologickém i fyzickém rozpoložení, hloubce víry, jak k dané situaci přistupujeme, jak ji vnímáme, a jak s ní naložíme. Věřím, že v našich životech nejsou náhodná setkání a každý koho se „dotkne“ a on nás, nepřichází do cesty jen tak. I krátké setkání může otevřít dveře, vyléčit rány, vzájemně obohatit a posunout nás dál a výš. -jm-

Vzpomínka z pouti

V naší farnosti jsme chodívali každý rok na pěší pouť k Panně Marii Sedmibolestné do Sloupu v Moravském krasu. Při jedné pouti jsme se šli s bratrem podívat k místu, kde se řeka ztrácí pod skálu. (To mi bylo 9 let, dnes mám 89 let.) Břeh byl mokrá a mně trochu podjela noha. Cítila jsem, jak mě někdo chytil za ruku, a já nespádla do tekoucí vody. Byl to můj anděl strážný.

bystrcká farnice

Bůh píše i na křivých řádcích

V životě každého člověka je řada výhybek, které nasměrují jeho další osudy. Žádný vliv jsem neměl na to, že se můj prapradědeček s praprababičkou před 150 lety po svatbě přestěhovali z rodného Plzeňska do Králova Pole, ani na to, že mého dědečka v průběhu první světové války kvůli zvýšenému počtu dioptrií neodvedli do c. k. armády. Obojí samozřejmě mělo velký vliv na následující životní osudy mých předků.

Až v dospělosti jsem se dozvěděl, že tatínek měl v šedesátých letech nabídky na mimobrněnské zaměstnání s bytem, v jednom případě dokonce i na Slovensku. V kladném případě by takováto změna samozřejmě zcela změnila můj další život.

Na nejdůležitějších výhybkách jsem já sám stál v době vysokoškolského studia

a krátce po něm. Ať šlo o přijetí na obor, do kterého přijímali každého páteho nebo opakované hledání místa po absolutoriu před listopadem 1989.

K prvnímu polistopadovému místu jsem se dostal díky tomu, že jsem coby číšník obsluhoval na svatbě dcery vedoucího pracovníka firmy, kde se v prvních měsících roku 1990 z velké části měnilo obsazení. O pár měsíců později jsem byl požádán, abych účinkoval při vystoupení v rámci svatohostýnské pouti. I když jsem do toho moc chuti neměl, nelitoval jsem. Právě zde jsem poznal svoji budoucí manželku.

Během 90. let docházelo k rušení a vznikání nových míst v oboru, ve kterém jsem pracoval. O prázdninách 1994 se mi před nečekaným zakončením jednoho působení nedostala do ruky pozvánka na otevření pobočky banky, kterého se zúčastnil mj. jeden člen vlády. Po dvou týdnech jsem se dozvěděl, že mi při této příležitosti chtěl nabídnout ve svém resortu uplatnění. Místo vypadalo velmi zajímavě. Když bych nastoupil, jistě bych byl spokojený, ovšem v dalších letech došlo k politickým turbulencím a s největší pravděpodobností bych velmi brzo místo musel opustit.

I příchod naší rodiny do bystrcké farnosti byl na vážkách. Při hledání nejvhodnějšího bytu na výměnu našeho jednopokojového bytu za větší jsme prošli několik brněnských městských částí, uspěli jsme až v Bystrci. Byly to všechno náhody nebo Boží řízení? Nevím, jak říká název jedné knihy, Bůh píše i na křivých řádcích.

-JK-

Od křížovek ke kmotrovství

Do pomyslné mozaiky našich životů někdy zapadnou zdánlivě náhodné kamínky a nezůstanou osamocené. Podobné to bylo i se vznikem jednoho křesťanského časopisu, který milovníci luštění znají i z našeho kostela. Je za ním pouhá náhoda?

Tiskový mluvčí ostravsko-opavské diecéze mi před časem vyprávěl zajímavý příběh. Jednoho dne prý přemítal, jak zpestřit obsah diecézního časopisu Okno. Chtěl do něj zařazovat křížovky s křesťanskými tajenkami, ale neznal nikoho, kdo by mu je mohl dodávat. Jako člověk činorodý se tím ale nenechal odradit a začal brouzdat po internetu. Mezi desítkami komerčně laděných nabídek ho zaujala i zmínka o jakémsi křížovkáři z Brna. Nevěděl o něm zhora nic, ale když se dočetl, že křížovky nejen luští, ale i skládá, rozhodl se mu napsat, a to jako jedinému. Když zanedlouho dostal kladnou odpověď, zaradoval se, a tak už zakrátko čtenáři na stránkách diecézního časopisu Okno nacházeli křížovku a v jejích tajenkách úryvky biblických citátů, myšlenky takzvaných pouštních otců a podobně. Pozitivní ohlasy na ně u iniciátora nápadu oživily i další smělý plán, který už nějaký rok nosil v hlavě... Navíc se mezitím dozvěděl, že jím oslovený autor křížovek z jižní Moravy je také katolík a svěřil se mu s nápadem vydávat křesťanský časopis, pro který měl už vymyšlený i název - Šalamounky. Slovo dalo slovo, a přestože se předtím oba pánové ani jednou osobně neviděli, společnými silami rozjeli jeho vydávání. Za čas se potkaly i jejich rodiny a prožily spolu krásné dovolené. A nejen to. Jejich vazby se propojily ještě úžeji před pěti lety, kdy se rodičům ze severomoravského města narodilo čtvrté dítě a za kmotry si zvolili právě manželský pár z Brna. Byla to všechno jenom náhoda?

-pš-

PS: Roční předplatné časopisu Šalamounky stojí 100 korun, a za tuto cenu je můžete dostávat do schránek i vy nebo jejich předplatným potěšit někoho jiného. Více na www.salamounky.webnode.cz

Podivuhodná nenáhodnost

Jsou lidé, kteří tvrdí, že všechno, co se děje, děje se náhodou. Náhodou člověk žije v určité rodině, má jisté zaměstnání, přátele a známé. Některé náhody jsou ovšem tak klíčové a natolik zapadají do červené nitě příběhu našeho života, že nad nimi zůstává rozum stát. Každému z nás se už jistě stalo, že jsme se rok nebo dva neviděli s někým velmi blízkým, a když jsme si na něj po čase vzpomněli, jakoby náhodou jsme se s ním setkali na ulici. Jindy jsme čirou náhodou unikli z jisté smrti. Budeme-li opravdu pozorní ke všem náhodám našeho života, nalezneme v nich jistě podivuhodnou nenáhodnost.

(Josef Schultz, z knihy Vlídna povzbuzení na každý den)

TÁTA

Ti, kdo mě znají, asi ví, že pracuji šestým rokem jako pečovatelka v domově. Dříve jsem dělala sekretářku. I můj starší syn dělá to samé, co teď já.

Rozhodl se tak sám a proti mé vůli. Zdálo se mi, že je na tuto práci příliš mladý a vůbec se na ni nehodí. Postupně jsem začala přicházet na to, jak moc se mýlím. Pozorovala jsem se zatajeným dechem, jak se na něj klienti s důvěrou obracejí, vyhledávají ho, jak mají spolu hezké, hluboké a upřímné vztahy, jak hezky o nich mluví a jedná s nimi.

Začátkem srpna tohoto roku jsme odvezli našeho tátu se silným krvácením do nemocnice, odkud nám ho po šesti dnech vraceli domů s tím, že byla ukončena jeho léčba a my se máme rozhodnout, zda pro něj bude lepší hospic, nebo domácí péče.

Za tátu a za sebe jsem odpověď znala hned, ale musela jsem to probrat se všemi členy rodiny. Věřte mi, že syn, který pracuje ve stejném oboru, jako já, mi byl velkou oporou nejen v péči o tátu, ale přispíval notně i k vnitřní stabilitě nás všech svým osobitým humorem, který jsme právě v těch těžkých chvílích potřebovali. A světe div se, i mladší syn se zocelil a v této těžké službě nám pomáhal a stál při nás celou svou silou osmnácti let.

Naše rodina držela tak nějak pospolu. Dojžděl k nám domácí hospic, tedy zdravotní sestry a lékař, péči jsme zvládali s pomocí Pána. Jen nevím, zda bychom měli odvahu se do toho pustit, pokud bychom nebyli tímto oborem políbeni.

Věděli jsme, že z této cesty už pro tátu není návratu. On sám to nerad a s obtížemi vnímal.

Já jsem si moc přála být v poslední chvíli s tátou sama a to se mi i vyplnilo. Četla jsem nahlas z knihy, táta byl unavený, těžce dýchal a všichni ostatní rodinní příslušníci byli pryč. Ten den byla neděle, všichni jeli do kostela na mši svatou. Starší syn odjel do Holandska už nějaký den před tím. Máma měla přijet autobusem sama po mši svaté. Manžel s mladším synem byli už doma, ale v prvním patře.

Když táta zemřel, měla jsem čas na to, abych se s ním rozloučila, pomodlila se, umyla ho a pěkně oblékla. Máma přišla domů ve chvíli, když jsem vše dokončila.

Táta odešel do náruče našeho Pána na svátek Panny Marie Bolestné.

Uznejte sami, to nemohly být náhody,..

-km-

Boží řízení

Eva Jelínková

*Bůh dal víru, lásku, naději,
Kéž se všechny rány zacelí,
Boží láska nepotřebuje slova,
On nás všechny do jednoho volá.
Boží rukou nám ukazuje cestu vpřed,
Pozor ať z ní neuhneš.
Ať nás silou svou chrání
A Boží láska nás také brání.
Kéž dojdeme až k cíli,
je potřeba hodně víry,
taky dobrého slova,
nechť řízení Boží se v našich očích
každý den ukazuje zas a znova.*

Náhoda nebo Boží řízení?

Nevím, co přesně vyhlášením tohoto tématu redakce Setkání zamýšlela. Předpokládám však, že nechtěla vyzvat farníky k sepsání pochyby vyvolávajících příběhů, jaké se občas objevují v Kat. týdeníku v rubrice Bůh mém v životě. Tam se lze někdy dočíst o Bohu (nebo bohu) zajišťujícím výhru v loterii, za kterou koupím dárky vnukům; o Bohu rozhodujícím o tom, zda se vydám doprava nebo doleva, ... prostě o Bohu loutkaři.

Neprodávají se dva vrabci za haléř? A ani jeden z nich nepadne na zem bez dopuštění vašeho Otce. U vás pak jsou spočteny i všechny vlasy na hlavě. Proto se nebojte: máte přece větší cenu než všichni vrabci dohromady. (Mt 10,29-31).

Takže náhoda neexistuje, vše řídí Bůh? Jak si pak ale vysvětlit situaci, kdy řidič, nerespektující nejen pravidla silničního provozu ale i zásady zdravého rozumu, vyvázne z nehody, kterou způsobil, zatímco nevinný umírá; jak se srovnat se smrtí dítěte a rakovinou u mladého člověka? Odpověď nedává ve svých knihách ani teolog a filosof Tomáš Halík a otevřeně přiznává, že jde o jedno z velkých tajemství

Božích. Bůh nás nestvořil pouze proto, abychom ho chválili (to zvládnou daleko lépe andělé) nebo abychom byli jeho bezduchými loutkami, ale jako Svůj obraz, jako svobodné bytosti s podílem na Jeho existenci, lásce, velikosti, kráse, dokonalosti,... zkrátka na všem, čím je. A taky proto, abychom to předávali dál.

Proto mě víc než tato nezodpověditelná otázka oslovují myšlenky „praktické filozofie každého dne“ Marka Váchy. Ten říká, že příležitosti, které nám Bůh dává, přichází nečekaně a potkáváme se s nimi na každém kroku. A hlavně se neopakují! A je jen na nás, zda se jich chopíme a zda je využijeme. Modlitba a staletími prověřené *člověče přičiň se, Pán Bůh ti pomůže* nám pak dává jistotu, že na to nebudeme sami, že nás v tom Bůh „nenechá“. A tak i smrt někoho blízkého, nemoc a nezdár mohou být příležitostí udělat něco dobrého, někam se posunout, pro něco se rozhodnout, něco změnit nebo jen tiše přijmout to, co je (to bývá nejtěžší). Kněz Miloš Kabrda říká, že Bůh nás neodsoudí za to, co se nám v opravdu dobrém úmyslu nepovedlo, ale za to, co jsme **udělat mohli, měli a neudělali**.

A tak čtenářům Setkání kromě pozeňnaných svátků přeji **nepromarněné příležitosti** (tak jak to třeba dokázali ti, kteří se přihlásili k uklízení kostela). -KK-

Jen náhoda?

*Tma a deště nad propastí
blízké zkázy preambule
kdy lidstvo zahynulo zčásti
v době dávna, předminulé
Všechny, málem utonulé
v zástupu ved jsem přes brody
vždy z příkazu Boží vůle
skryté v plášti náhody*

*I drobné zcela hlídám kroky
a s každým z vás jsem někdy šel
cestou víry do zátoky
přes vlny vzpoury přenášel
A bolest stíral z chorých čel,
trnům zla hledal průchody,
to vůli Boží jsem jen vnášel
do tajemna náhody*

*Zas v plamenech města, chrámy,
kolo dějin na houpačce
jen trapné mocných epigramy
v chaos rozhozené pražce
a krev z polí na podrážce
Dík vám, přeživším, za ódy,
jsem jen Boží vůle strážce
anděl šťastné náhody. (J.C.)*

PŘEDTÍM, ANI POTOM

Po Sametové revoluci začalo být jisté, že mnohé podniky poměrně rychle zaniknou. Nastala úplně nová, dříve neznámá situace. Mnoho lidí podléhalo panice, co bude dál. Přemýšlela jsem, jak tuto dobu využít. Napadlo mě vycestovat do zahraničí a naučit se cizí jazyk. Němčinu jsem znala dobře; angličtina by se hodila určitě víc, ale neměla jsem z ní ani základ, takže nebylo logické usilovat o pobyt v anglicky mluvící zemi. Kamkoli se dostat nebylo lehké kvůli vízové povinnosti a získat pracovní povolení bylo téměř nemožné. Začala jsem se modlit, je-li to Boží vůle, aby mě Bůh vedl a sháněla nějaké adresy. Za pomoci přátel, kteří mi texty překládali jsem psala do Itálie, Anglie, USA a čekala. Mobyly ani maily ještě nebyly a klasický dopis putoval přibližně měsíc.

Nakonec přišla odpověď z Anglie (!). Z církevního zařízení sloužícího jako exerciční a odpočinkové centrum s kapacitou asi 100 osob. Neznalost angličtiny jsem narovinu přiznala a s mizivou nadějí jsem zmínila znalost němčiny. Byla jsem ujištěna, že to není problém, neboť tam mají již jednu dobrovolnici z Německa...

Po příjezdu jsem jim řekla jméno a odkud jsem. Asi na této úrovni moje konverzace končila. Protože však o mně již věděli, zavolali studentku Inge pocházející z Bavorska. Ta se mnou vyplnila potřebné formuláře, vysvětlila jak co chodí, představila spolupracovníky a potom už to bylo na mně a na Pánu. První týdny nebyly lehké, ale člověk by nevěřil, jak rychle a co vše se dá pod tlakem naučit. Všude jsem chodila se slovníkem a po večerech si hledala užitečná slovíčka typu - přines, podej, koště, kbelík, aj.

V zařízení pracovala i dobrovolnice Emma z Londýna, a z nás tří se staly velmi dobré kamarádky. Pořád jsme se něčemu smály, protože moje situace vyvolávala úsměvné historky. Když Inge po třech měsících odjela, všichni se divili, že už docela dobře mluví. Aniž bych to já mohla předem nějak naplánovat nebo ovlivnit, byla tam přesně 3 měsíce, které jsem potřebovala ke zvládnutí základů angličtiny. Později jsem mluvila s několika zaměstnanci, a říkali mi, že nepamatují, že by u nich někdy předtím pracoval někdo z Německa. Pokud vím, tak ani potom...

-HM-

A ona nepřišla

Moje babička Františka měla věrnou kamarádku. Jmenovala se také Františka. Ve stáří si slíbily, že která z nich zemře jako první, přijde té druhé říct, jaké to TAM je. Když mi o tom babička vyprávěla, její kamarádka byla již několik let na věčnosti. Babička si tehdy povzdechla: „Víš, a ona nepřišla“. Říká se ovšem, že je to velké privilegium a málokterá zemřelá duše se může zjevit žijícímu.

Časem v pokoji zemřela v úctyhodném věku i moje babička a já jsem na tento příběh dávno zapomněla. Za několik let jsem měla živý sen. Viděla jsem svoji babičku: stála nad mojí postelí. Byla krásná, usmívala se a kývala na mě hlavou.

Možná to byla jen náhoda ... Nebo spíše moje babička splnila svůj slib, který si dala dávno se svou kamarádkou? A tak přišla říct nakonec až mně, že se má dobře a že je TAM krásně...

-HV-

15 modliteb svaté Brigity

Můj tatínek byl pánský krejčí. Zemřel příliš brzy, a tak ho moje žena nikdy nepoznala. Jednou v noci měla sen. Viděla mého tatínka (neviděla, jak vypadá, ale věděla, že je to on). Čekal prý před naším domem, až ho pozveme na hostinu. Napadlo nás tedy, že za něj necháme odsloužit mši svatou – a zrovna když jsme se na tom domlouvali, uvolnil se šlahoun z pokojové květiny, která visela v květináči a rozhoupala se. Bylo to znamení, že tatínek o našem činu ví?

Naše rodina se denně modlí modlitby svaté Brigity. Je to 15 krátkých církevně schválených modliteb, které Pán Ježíš nadiktoval svaté Brigitě společně s patnácti přísliby. Jedno z nich je: „Kdo bude tuto pobožnost denně vykonávat po celý rok, vysvobodí z očistce 15 duší svého rodu“.

Později jsem měl sen i já. Viděl jsem svého tatínka, seděl na hřbitově a šil šaty. Ze hřbitova vycházeli lidé, tatínek jim ty šaty oblékal a každého mi představoval. Byli to mí strýcové, bratrance, tetičky... A šli společně na hostinu! Bylo jich 14! Tedy společně s mým otcem to bylo celkem 15 zachráněných duší. Náhoda? Nebo snad připomenutí příslibu Pána Ježíše, že vysvobodí z očistce 15 duší našeho rodu? **-OV-**

Když letos na jaře nečekaně zemřel Miloš Planička, napsal jsem do Setkání krátkou vzpomínku. Bylo však už v tisku, a tak se v něm neobjevila. Dovolte mi teď proto vzpomenout na oba.

Cilka a Miloš patřili k farnosti tak samozřejmě a neokázale, jako ke kostelu patří kostelní lavice. Člověk je často nevnímá, ale kdyby tam nebyly, bylo by ouvej. Miloš se staral o spousty věcí spojených s elektřinou, Cilka prosvětlovala svým optimismem a trpělivostí v nemoci. Spousta z nás nosí v hlavě vzpomínky, příhody a rozhovory, které si většinou vybaví až ve chvíli, kdy jejich aktéři už nejsou mezi námi. Naposledy jsem s Cilkou mluvil vlastně nedávno, někdy v říjnu. Vyrazil jsem tehdy na přednášku v Moravské zemské knihovně. Občas se zde docela dlouho čeká před vstupem do sálu, a tak jsem trochu otráveně vytáhl knížku a začal číst. A v tom se objevila Cilka, křehká,

o berlích, a řekla mně, že nemusím stát ve frontě, protože mají vpředu s kamarádkami rezervovaná místa a jedna z nich nepřijde. Tak jsme stáli bokem fronty a povídali si. Cilčinu kamarádku jsem viděl poprvé v životě a obě, ode mě starší dámy, se ke mně chovaly tak, jak se k sobě chovají lidé, kteří mají hodně společného a znají se od nepaměti. Krásné setkání. Díky nim, jsem mohl výklad přednášející, známé televizní moderátorky počásí, sledovat z první řady. Miloš s Cilkou na tyto přednášky chodili pravidelně, nechyběla jim zvědavost a radost z poznávání tajemství Bohem stvořeného světa. Zajímala je astronomie, fyzika, úžasné fotografie zatmění slunce, cestování ... *Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují (Kor.2,9)*

Přejme Cilce a Milošovi společné setkání s Tím, skrze Něžž má vše v životě smysl. **-KK-**

PLANIČKOVI

Paní doktorko, copak tu děláte?

Bylo krásné sobotní ráno, sluníčko se právě vyhoupllo na obzor a já jsem si procházkovým krokem vyšlapovala k zastávce tramvaje. Žádný spěch, času bylo dost. Aspoň tak se mi to zpočátku jevilo. Když jedna tramvaj vynechala a čekala jsem dalších deset minut na refýži, stále ještě jsem byla klidná. Ale když se ta další zasekla o pár stanic dál, protože tam byla menší nehoda, to už jsem ty minuty začala počítat. Rozjede-li se to do čtvrt hodiny, pořád ještě mám šanci autobus do Plzně na Florenci chytit. Jenže ono se to nerozjelo. Po chvíli bylo jasné, že už ani nemá cenu na autobusové nádraží jezdit. V Plzni právě skončil ošetřovatelský kurs svaté Zdislavy. Absolventky kursu měly v ten den prokázat své vědomosti a já jsem měla být předsedkyní zkušební komise. Začátek byl dohodnut v návaznosti na příjezd autobusu z Prahy. Trapas jako hrom. Mobily tehdy nebyly a vlastně jsem ani u sebe neměla telefonní číslo, na které bych mohla zavolat. Na náhody nevěřím, a tudíž na ně ani nespolečám. Kdysi v mládí jsem dost jezdila stopem. Tenkrát to byl celkem bezpečný a mezi mladými lidmi hodně rozšířený způsob cestování. Zkušenosti jsem tedy měla, ale z podmínek dost odlišných. A kromě toho, to mládí taky už bylo pryč. Zastaví mi někdo? Není to příliš riskantní? Je, ale co mi zbývá, řekla jsem si a vši silou, tak jak radí žalmista, jsem svou starost hodila na Hospodina. A abych si to pojistila, svolala jsem na pomoc hned celé nebe. Vyburcovala jsem nejen Zdislavu, ale všechny svaté. Přece mě v tom nenechají. Doražila jsem na výpadovku, stoupla si zády k Plzni, čelem k Praze, modlila se ostošest, ale jenom chvilku. Rozhodně to bylo méně než pět minut. Zatím neprojelo jediné auto. Jak říkám, nic nenechávám náhodě, a tak jsem svoje prosby směřované vzhůru konkretizovala: „Pane Bože, prosím tě, hodně rychle mi někoho pošli. Ale žádného gaučnera!“ Sotva jsem to v duchu dořekla, ozvalo se za mými zády: „Paní doktorko, copak tu děláte?“ Že mé naléhavé prosby Bůh vyslyší, o tom jsem nepochybovala. Ale že mi pošle zrovna biskupa Radkovského, toho jsem se věru nenadála. Dupl na plyn, v půli cesty do Plzně můj autobus předjel, zastavil ho, já jsem přesedla a on to stočil na jih, kam měl původně namířeno. Troufá si to snad někdo vysvětlit náhodou?

(Marie Svatošová, z knihy Náhody a náhodičky)

POZVÁNÍ NA ŽIVÝ BETLÉM

Zveme vás na sváteční setkání u živého betléma, které se uskuteční ve středu 25. prosince od 16 h na náměstí 28. dubna u kostela. Společně si zapíváme vánoční koledy a můžete se těšit na setkání se svatou rodinou.

Do průvodu k jesličkám se mohou zapojit všichni příchozí (děti i dospělí) v pastýřském oblečení s dary pro Ježíška (cukroví a ovoce pro potřebné).

Příběh pro děti

CESTA DO BETLÉMA

(Lukáš 1 – 2) Ťap, ťap. Oslík šlape pomalu a těžce. Je už unavený. Josef kráčí vedle něho a drží uzdu. Snáší se soumrak. Byl to dlouhý den a dlouhá cesta - ale konečně jsou tu střechy betlémských domků.

Josef shledával to všechno asi trochu podivným. Je to sice podivuhodné, ale také podivné. Snad zalétaly jeho myšlenky k oné noci - už je to několik měsíců - kdy k němu mluvil ve snu anděl a řekl mu, že jeho manželka Marie čeká syna. Tenkrát dostávali synové jména po svém otci nebo dědovi. Ale anděl řekl: "Ne." Syn, kterého posílá Bůh Marii, se má jmenovat Ježíš (to znamená "Spasitel"). On totiž, jak pravil anděl, "spasí svůj lid od jeho hříchů".

Také Panna Maria měla návštěvu. Jednou v noci přišel k jejímu lůžku anděl Gabriel, jeden z Božích poslů.

"Neboj se," řekl jí Gabriel. "Bůh tě má velmi rád. Budeš mít syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Syn Nejvyššího. Bude navěky kralovat nad Izraelem a jeho království nebude mít konce."

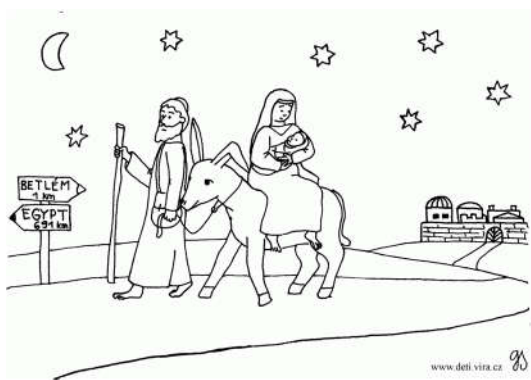
Oslík klopýtl o kámen. Josef pohlédl úzkostlivě na Marii. Vděčně se na něho usmála. Už budou brzy u cíle. Opravdu, myslel si Josef, neměla se vydávat na tuhle cestu. Dítě se co nevidět narodí. Ale vláda nařídila, aby se každý odebral do svého rodiště. Obyvatelstvo mělo být takto spočítáno a zapsáno kvůli placení daní. A tak byli zde.

V Betlémě bylo rušno, byla v něm spousta lidí. Naši cestující potřebovali někde přespat, a v noclehárně nebyla ani jediná místnost. Každý kout byl obsazen návštěvníky, kteří přišli k zápisu. Nakonec byli Maria s Josefem šťastní, když našli prázdný chlívek. Oslík se mohl konečně zastavit. Maria a Josef, ale nepochybně i osel, mohli požit hlt polévky.

A bylo tam ještě něco. Ve světle malinké lampičky našla Panna Maria prázdné dřevěné jesle, staré, opotřebené, ale důkladné a silné. Spolu s Josefem je naplnili nejčistší slámou, a pak už neměli co dělat. Hluk města pomalu utichal. Jen Maria a Josef byli vzhůru a čekali a drželi se ve tmě za ruce, zatímco dobytčata ve vedlejších chlévech přezvykovala a odfrkovala.

Bůh a jeho andělé bděli nad potemnělým chlévem. Byl to Štědrý večer.

(z knihy: "Příběhy o Pánu Ježíši", převzato z www.vira.cz)

Prožili jsme společně

BOHU DÍKY ZA 25 LET ARCHY

V úterý 26. listopadu jsme oslavili 25. výročí požehnání Archy. Pozvání přijal a bohoslužbu celebrouval brněnský děkan Mons. Václav Slouk spolu s oběma našimi otci – Pavly a trvalým jáhnem Aloisem Nebojsou.

Pan děkan na úvod zmínil, že je velmi rád, že jsme ho přizvali k oslavě čtvrtstoletí Archy a vzpomněl svoji návštěvu před pěti lety. Během promluvy nás pak několikrát vyzval k tomu, abychom si Archy vážili a aby se z toho místa nikdy nevytratilo uctívání Boha, protože jen tak může nést plody a být k radosti všech. Závěrem nám všem vyprošoval účast na slávě Boží v nebeském království.

Manželé Švancarovi jménem celé farnosti poděkovali panu děkanovi za návštěvu malou pozorností. Nezapomněli ani na pana faráře a pana kaplana, kteří nám v tomto ekumenickém centru pravidelně slouží bohoslužby a starají se i o potřebné opravy. Po mši svaté jsme v hojném počtu setrvali i na agapé, rozkrojili narozeninový dort a posílili se přinesenými dobrotami.

Velké poděkování patří všem, kteří se v Arše starali nebo starají o hudbu a zpěv, ministrují ale i těm, kteří celoročně pečují o naše pohodlí ve formě světla, ozvučení, tepla, úklidu a květinové výzdoby.

redakce

ŽEHNÁNÍ ADVENTNÍCH VĚNCŮ

Poslední listopadovou sobotu se Archa ponořila do tradičního předvánočního tvoření. Svými výrobky mohl každý podpořit Adopci na dálku, do které je naše farnost zapojena. Děti vyráběly svíčky, drobné voňavé dárečky, balily perníčky.

Následovalo žehnání adventních věnců, při kterém nás pan kaplan vyzval k plnému prožití tohoto období, abychom blížící se Vánoce „neuspěchali a nepřesvítili“, jak to vidíme kolem nás.

Na závěr jsme se pomodlili nešpory s přímluvou za nenarozené děti.

redakce

PŘEKONEJTE SAMI SEBE

Kdo chodívá kolem Archy, mohl se už vícekrát podívat, co se děje, že se uvnitř svítí, a přitom vládne ticho.

Jestli to byl páteční večer, možná se tam právě konal Luštitelský přebor bystrcké farnosti, zkráceně LUP. Při něm Archa vždy ztichne, a jen občas je slyšet tlumené gesto radosti při splnění úkolu či táhlý povzdech u dílčího nezdaru. Jeden luští rychle, další si dvakrát rozmyslí, co napíše a třetí si s úpravou hlavu neláme. Každý zkrátka luští, jak je zvyklý. A kdo neví jak dál, jen zvedne ruku a požádá o vysvětlení.

V závěru listopadu proběhl jubilejní 15. LUP, a tak se za dosavadními ročníky trochu ohlédněme. Přišlo celkem 268 luštitelů, v průměru asi 18 ročně a mezi farníky občas byli i někteří „nekosteloví“ účastníci. Dosud nejstarším luštitelům byl osmdesátiletý senior, šest let měli nejmladší hoch i dívka. Některé ročníky měly speciální téma – např. Noc kostelů nebo 150. výročí lurdského zjevení. Ze zaběhnutých kolejí vybočil 10. ročník LUPu v roce 2014. Konal se o půlnoci, v uvolněné atmosféře se k překonání únavy podával čaj i káva a soutěžící si pod rouškou noci volili pseudonymy jako Starý Pes, Harmonika či Fáta z Bástru. Nikdo neusnul a domů se odcházelo zvesela.

„S oblibou si bystřím mozek, a proto také vždy ráda podpořím akce jako je Luštitelský přebor, kde mohu s ostatními příznivci křížovek vyzkoušet, co zvládnu pod časovým limitem“, shrnula svou motivaci pravidelná účastnice LUPu.

Cílem LUPu nikdy nebylo a ani nebude pátrat po nejlepším luštiteli. Je to především příležitost k netradičnímu setkání. Přihlásit se může opravdu kdokoli a na překážku není ani to, že třeba ještě nikdy v životě žádnou křížovku ani nic jiného nevyluštil. Aspoň jeden úkol určitě zvládne každý. A bez ohledu na výsledek, dostanou všichni účastníci jako odměnu něco dobrého na zub. Tak se nebojte, překonejte sami sebe a příští rok přijďte mezi nás. Pozvání platí pro všechny farníky od 5 do 105 let. **-pš-**

Po uzávěrce

Mikuláš v Arše

V pátek 6. prosince po dětské mši svaté jsme písní přivítali svatého Mikuláše. Pro malé i velké děti měl připravený vědomostní kvíz.

Na pomoc si s sebou přivedl jednoho většího anděla a spoustu malých andílků, kteří pomáhali rozdávat nadílku.

Vlídna Boží pedagogika

Jistě není náhodou, že právě v tomto období na konci roku 2019 a začátku roku 2020 prožíváme období, kdy je v naší farnosti třeba provést radikální řešení, pokud jde o pravidelný úklid našeho farního kostela. Určitě je nenávratně za námi období, kdy na výzvu k předvánoční úklidové brigádě zareagovalo vždy pouze několik, a to, myslím, vždy stále těch samých stárnocích farnic. Patří jim za těch několik posledních let velké poděkování nás všech, kteří jsme si dosud problematiku úklidu kostela nepřipouštěli jako téma k našim úvahám.

Letos tedy bylo prozřetelně konstatováno, že do úklidu bude nutné zapojit více farníků (včetně mužů) a byl zveřejněn rozpis obsahující možnost zapsat se do některé z 8 úklidových skupin.

Zdá se mi však, že dobrovolníci se nehrnou a hlásí se velmi opatrně, neboť se domnívají, že „tohle přece není naše záležitost“. A zde je místo, na kterém lze, podle mého názoru, spatřit, že náhoda neexistuje. A současně zde lze spatřit působení vlídneho Božího vedení. Nedávno jsme zajásali, když Ústavní soud zrušil zdanění církevních restitucí. To nás ovšem nesmí uspat, neboť okamžik, kdy skončí státní

podpora církvím se nezadržitelně blíží, i když nyní jde stále ještě o roky. Mimoto podpora se bude i nadále snižovat a doba, kdy se budeme muset spoléhat pouze na sebe, když si budeme chtít ve farnosti dopřát „luxus“, že budeme mít kněze a přitom nám kostel nespadne na hlavu, ta doba nastane, ani se nenadějeme.

Možná se někdo pozastaví nad tím, že tato úklidová úvaha nepatří do vánočního čísla Setkání. Jenže ony se ty krásné jesličky, betlém, stromečky, baňky a světýlka nepřipraví samy od sebe a po Vánocích se úklid sám od sebe také neprovede, jakož i v průběhu celého roku.

A tak je čas, který jsme nyní dostali k dispozici, součástí oné vlídne Boží pedagogiky, kdy se můžeme začít učit, jaké to bude, až se budeme muset spoléhat jenom sami na sebe. První lekce se tedy jmenuje „Pravidelný úklid kostela“.

Věřím, že Pán nyní, nikoliv náhodou, dává příležitost těm dosud nerozhodnutým, kteří mohou i tímto způsobem vyjádřit svoji příslušnost k naší farnosti.

Děkujeme ti, náš milý nebeský Pane za tvé prozřetelné vedení a za tvoji vlídnu Boží pedagogiku. Jakými budeme žáky v první lekci?

F.Z.

ÚKLIDOVÉ SKUPINKY

Děkujeme všem dobrovolníkům, kteří se již ujali pravidelného úklidu kostela. Jednotlivé skupinky koordinuje paní Kateřina Klimešová. Případní další zájemci se mohou přihlásit osobně na faře, telefonicky (mob. 730 541 734) nebo e-mailem brno-bys-trc@dieceze.cz.

Velký dík zároveň **posíláme všem, kteří tuto službu v posledních letech a měsících obětavě vykonávali.**

-em-

Co se dělo (nejen) v naší farnosti

- Na Fond PULS se v neděli 22. září vybralo 27 520 Kč. Pán Bůh zaplať!
- Klub seniorů od sv. Janů vyrazil v říjnu na vycházku z Kohoutovic do Jundrova, na poznávací zájezd do Provodova a Luhačovic (s poutní mší sv. v kapli Panny Marie Sněžné v Provodově), na výstavu Barvy podzimu do arboreta Mendelovy univerzity v Brně, na jednodenní poznávací zájezd do Mikulova, na vycházku „po stopách horských kol“, na vycházku „Od hradu Veveří přes Mečkov na Junáckou louku“ a na výlet okolím Žebětína (4 km).
- Za účasti 14 hráčů proběhl 19. října už 19. ročník Farního tenisového turnaje - Memoriálu Ing. Pavla Lampartera. Dvouhru vyhrál Jan Lamparter, prvenství v deblu vybojovali Petr a Jan Lamparterovi.
- Při akci Misijní koláč bylo v neděli 20. října vybráno 17 816 Kč. Kostelní sbírka určená na misie vynesla 43 320 Kč. Pán Bůh zaplať všem, kdo se jakkoli zapojili.
- V lednu 2020 začne příprava ke svátosti biřmování, předpokládaný termín biřmování je v květnu 2021.
- V sobotu 2. listopadu proběhl v naší farnosti předepsaný adorační den.
- Setkání Klubu seniorů od sv. Janů určené pro členy a příznivce proběhlo ve čtvrtek 14. listopadu ve Společenském centru.
- V sobotu 16. listopadu od 7:30 hodin po ranní mši svaté jsme umývali okna na faře. Díky všem, kteří přiložili ruku k dílu.
- Při mších v neděli 17. listopadu se konala sbírka na podporu biblického apoštolátu.
- Upřímně Pán Bůh zaplať všem, kdo přispěli.
- Od listopadu probíhal v Arše pravidelný nácvik dětí na Živý betlém.
- Velké poděkování patří všem, kdo se v pondělí 18. listopadu zapojili do velkého úklidu Archy. Ve stejný den se uskutečnila schůzka členů farní charity.
- V úterý 26. listopadu jsme slavili v Arše mši svatou k 25. výročí jejího požehnání. (více článků na straně 12)
- V pátek 29. listopadu se uskutečnil 15. ročník Luštitelského přeboru farnosti. Přišlo sedm dospělých, děti tentokrát chyběly. Luštitelskou část potřetí v řadě vyhrála N. Jílková.
- Tradiční předvánoční tvoření na podporu projektu Adopce na dálku se konalo v Arše v sobotu 30. listopadu. Následovalo žehnání adventních věnců a nešpory s přímluvou za nenarozené děti. (viz příspěvek na straně 12)
- V neděli 1. prosince proběhla sbírka na podporu církevního školství. Vybralo se 35 414 Kč. Pán Bůh zaplať! Při všech bohoslužbách se také žehnaly adventní věnce.
- Svatý Mikuláš navštívil Archu v pátek 6. prosince po dětské mši svaté. Děkujeme organizátorům i všem ochotným farníkům, kteří se podíleli na přípravě.
- V sobotu 14. prosince proběhl předvánoční úklid kostela. Díky všem, kdo přišli.

-pš-

Kdy a kam ve vánoční době

Časy všech vánočních bohoslužeb a jiné nabídky najdete v Infu a na www.faby.cz

„Světlo přišlo na svět...“ (Jan 3,19)

Je budován most.
Vede z jakékoliv temnoty ke světlu.
Unese mě? Unese nás všechny?
Můžeme se odvážit po něm jít?
Nedokážeme se rozhodnout.
Jsme skleslí, váhaví, plní pochyb.
Také nám, stejně jako Marii, Josefovi
i pastýřům musí anděl říci: „**Nebojte**

Přeji vám požehnané Vánoce i celý příští rok

+ Vojtěch Cikrle
Vojtěch Cikrle, diecézní biskup brněnský

Z našeho farního úřadu

Z vody a z Ducha svatého se narodili

27. 9. Anna Zmrzlá
5. 10. Rebeca Eva Scavino
13. 10. Štěpán Brauner
13. 10. Alžběta Široká
13. 10. Thea Josefína Morongová
20. 10. Radek Wolný
20. 10. Daniel Josef Kopuleť

20. 10. David Jiří Kopuleť
27. 10. Matyáš Pohl
27. 10. Monika Milada Horáková
17. 11. Elen Terezie Křivánková
17. 11. Michael Řičný

Do náruče našeho Otce se vrátili

25. 11. Františka Jabůrková
7. 12. Cecilie Planičková -em-

Příště: Já a čas • Předběžná uzávěrka: 16. 2. 2020

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů; pro vnitřní potřebu; ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky a náměty předávejte osobně na faře nebo pište na farabys-trc@volny.cz. Spolupracovaly: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrkvová. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Ilustrace: E. Jelínková, jazyková korektura: L. Moravcová • Uzávěrka tohoto čísla: 3. 12. 2019, vyšlo: 22. 12. 2019. Příští číslo vyjde v březnu 2020. www.faby.cz